

ময়ূৰ (সংকলন)

(তিনিখন বৃহৎ উপন্যাস আৰু বাৰটা গল্প)

সম্পাদনা

প্ৰফুল্ল কুমাৰ শৰ্মা

ময়ূৰ প্ৰকাশ

গুৱাহাটী—৭৮১০০৭

**MAYUR (Sangkalan) A Collection of Novels and
short stories edited by Prafulla Kr. Sarma
& Published by Mayur Prakash, Ulubari,
Gauhati—781 007.**

প্রকাশক —
ময়ূৰ প্ৰকাশ
গুৱাহাটী—৭

প্ৰথম প্ৰকাশ
১৯৮১ (ইং) চন

মূল্য দহ টকা

মুদ্ৰন
সৌমাস্তিক প্ৰিণ্টাৰ্চ
ভাৰত প্ৰেছ
গুৱাহাটী—অসম

মম্বুৰ

আকৰ :-

উপন্যাস :-

আজন্মৰ সহচৰ -১/বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি, শিখণ্ডী-১০৫/মম্বুনা
শৰ্মাচৌধুৰী, স্তব্ধ বিহঙ্গ-২০৭/শম্ভু গুপ্ত।

গল্প :-

ভাবি চাবচোন ৪৯/বিজু হাজৰিকা; কিবা এটা গল্প - ৫৮/প্ৰবীণ বৰ-
গোহাই; এটা গল্প - ৮১/ডিম্বেশ্বৰ ৰাজখোৱা; কি কৰিব লাগিব ৮৬/
অৰুণ গোস্বামী; বিক্ষিপ্ত বেদনা - ৯৪/বং বং তেৰাং; সন্দেহ - ১৩২/
বসন্ত দাস; দাম - ১৩৫/হৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভূঞা; ভূমিকা - ১৪৩/
নয়ন কুমাৰ মেধি; এখন একাক্ষ নাটৰ পৰিকল্পনা - ১৫৬/মালিক
বৰা; ভৰত ঘৰত নাই - ১৬৫/প্ৰগতি গোস্বামী; চিত্ৰ - ১৭৬/
ভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভট্টাচাৰ্য্য; প্ৰগতি প্ৰহসন - ১৯৯/মবদুল ইছলাম।

“হো দেবা অগ্নৌ হো অগ্নসু হো বিশ্বভুবনমাবিবেশ য ওষধিশু হো
বনস্পতিশু তস্মৈ দেৱায় নমোনমঃ।”

“যিজন অগ্নিত, পানীত, শোভনীর বসুন্ধরাত, ওক তুল ফুলে ফলে
বিদ্যমান, তেওঁক নমস্কাৰ।”

ক'ত জানো কোনে গীতা পঢ়িছে । মেঘমল্ল কৰ্ত্তৰ জল্পলষ্ট উৰণীয়া
ধ্বনি অন্তৰাৰ কাণেৰে সবকি গৈছে । কাণেৰে নহয়, সেই জহপগন্তীৰ
কৰ্ত্তৰে আহি যেন অন্তৰাৰ বুকুত খুন্দা মাৰিছে । কোনোবাই
অবিৰতভাৱে গীতা পঢ়িছে—

ধৰ্মক্লেৱ কুকক্লেৱ সমবেতা যুগ্মৎসবঃ

মামকাঃ পান্ডবাস্চৈব কিম কুৰ্বত সজয় ।

কাৰ সেই অপূৰ্ব কৰ্ত্তৱ্যৰ ?

পুৰুষোত্তম খনিকৰৰ ?

এক প্ৰাচীন, শীতল অনুভূতি ভৰিৰ তলুৱাৰে অন্তৰাৰ বুকুৰ মাজলৈ
উজাই আহিল । গীতাপাঠৰ এক মায়াময় ধ্বনিৰে অন্তৰাৰ বুকুৰ
মাজৰপৰা অন্য এক অন্তৰাক আজুৰি উলিয়াই আনিলে । সেইজনী
অন্তৰা সকলোৱে দেখা শুভ্ৰ সাজ পৰিহিতা, মেঘবৰণীয়া চুলিৰ মাজে
মাজে কপালী আডাই নিৰ্মমভাৱে চিকমিকাবলৈ আৰম্ভ কৰা, জুখি-
মাখি কথা কোৱা বৰ্ত্তমানৰ অন্তৰা নহয় । সেই অন্তৰা আজিৰ
অন্তৰাতকৈ বহু বেছি বেলেগ ।

খিৰিকীৰে দেখা গৈছে আকাশ ধিয়াই উজলি থকা এজাৰ ফুলৰ
স্তবক, হেটুলুকা এজনীয়ে ক'ৰবাত বিৰামবিহীনভাৱে চিক্ৰবি আছে—
হেটুলুক, হেটুলুক, হেটুলুক,.....

এতিয়া অন্তৰাৰ কাণত গীতাপাঠৰ ধ্বনি পৰাহি নাই । অন্তৰা
যেন এই ভাগো ভাগো পুৰাণ বেতৰ চকীখনত বহি থকা নাই—
তেওঁ যেন মেঘৰ সিপাৰৰ মেঘৰ মাজত নিকলিছল্ট হৈ গৈছে ।
তেওঁৰ বুকুৰ মাজত বহি যেন কোনোবাই গদগদ কৰ্ত্তৰে গীতা পঢ়িছে—

ন কৰ্মনামনাৰন্ত্ৰায়ৈৰ্মমাং পুৰুষ অমুতে

ন চ সংন্যসনাদেৱ সিদ্ধিং সমধিগচ্ছতি ।

কৰ্ম নকৰাকৈ সিদ্ধি লাভ কৰিব নোৱাৰি—অন্তৰায়ো সেয়ে কাম
কৰে নেকি ?

অন্তৰাৰ বুকুৰ মাজত কোনে অবিৰামভাৱে গীতা পঢ়িছে ?

কবিৰাজ বনম্পতি ভট্টাচাৰ্য্যই ?

নে পুৰুষোত্তম খনিকৰে ?

অন্তৰাৰ সীমিত বুকুৰ মাজত অন্তৰাত সাগৰ এখনে উখল-মাখল
লগালে । প্ৰাচীন, উন্ন, বহুযুগৰ বহু বেদনাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিও